

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 5. září 2016 v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Zelenky a soudkyň JUDr. Kateřiny Jonákové, Ph.D. a JUDr. Kateřiny Korečkové, Ph.D. v trestní věci obžalovaného **J. R.**, nar., o odvolání státního zástupce Městského státního zastupitelství proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2016 č. j. 49T 8/2015 – 1083 **t a k t o:**

; Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek částečně **z r u š u j e**, a to v celém výroku o trestu, a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. se **znovu rozhoduje** tak, že se obžalovaný J.R. **o d s u z u j e** podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **p ě t i (5) let** a podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s dozorem.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2016, č. j. 49T 8/2015 – 1083 byl obžalovaný J.R. (dále jen *obžalovaný*) uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku a byl odsouzen za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Současně byla obžalovanému podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku uložena přiměřená povinnost, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Dále byla obžalovanému uložena povinnost podle § 228 odst. 1 tr. ř. poškozenému A. S. nahradit škodu 550.000 EUR.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obžalovaný uvedeného zločinu dopustil tak, že s počátečním úmyslem se na úkor poškozeného obohatit, vypůjčené peníze mu v dohodnuté době nevrátit a použít je pro své potřeby na úhradu svých předchozích dluhů ve výši desítek milionů Kč, dne 8. 7. 2014 v kavárně v OC Šestka v Praze 6, Fajtlova 1090/1, pod lživou záminkou odkupu konkrétních nemovitostí od Pražských služeb, a.s., IČ: 60194120, vylákal úmyslu se obohatit na poškozeném A. S. částku ve výši 50.000 Euro, když

s ním uzavřel písemnou smlouvu o půjčce, na základě které poškozený A. S. převedl na účet IBAN DE45855901004259784803, vedený u Volksbank Löbau-Zittau eG pro majitele J. R., dne 31. 7. 2014 částku ve výši 120.590 Euro, tedy 3.324.666,30 Kč, dne 1. 8. 2014 částku ve výši 89.270 Euro, tedy 2.467.422,80 Kč, a dne 5. 8. 2014 částku ve výši 340.140 Euro, tedy 9.411.673,80 Kč, s tím, že J.R. dle ústní dohody peníze použije na nákup nemovitostí, a to budov v ulici Vlkova 430/35, Praha 3 – Žižkova, v ulici Drnovská 17/39, Praha 6 – Ruzyně, a v ulici Mečislavova 165/3, Praha 4 – Nusle, které se ziskem prodá, a že zapůjčené finanční prostředky vrátí s 40% úrokem do 90 dnů ode dne poskytnutí půjčky, přičemž J.R. od počátku věděl, že peníze k danému účelu nepoužije, odkup nemovitostí od pražských služeb, a.s., a jejich následný prodej nezrealizuje, finanční prostředky použije k jinému účelu, a to na úhradu svých předchozích dluhů, o jejichž existenci a jejich výši nebyl poškozený informován, kdy takto postupně z bankovního účtu IBAN DE45855901004259784803 dne 4. 8. 2014 bezhotovostní platbou převedl na bankovní účet svého věřitele Jana Davida částku 36.425,80 Euro, dne 6. 8. 2014 vybral z tohoto bankovního účtu částku 50.000 Euro, dne 11. 8. 2014 bezhotovostní platbou převedl na bankovní účet svého věřitele Přemysla Mrvíka částku 40.000 Euro a další částku ve výši 200.000 Euro se snažil z bankovního účtu vybrat v hotovosti, což se mu však nepodařilo, banka podezřelé transakce na tomto bankovním účtu oznámila a zbylé finanční prostředky byly na bankovním účtu zajištěny usnesením policejního orgánu dle § 79a odst. 1 trestního řádu ze dne 6. 9. 2014, resp. 23. 9. 2014, v dohodnuté době ani později J.R. půjčku, byť jen z části, nevrátil a tímto jednáním způsobil poškozeném A. S., nar., škodu ve výši 15.203.762,90 Kč.

II.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě stanovené v § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání obžalovaný a státní zástupce. Obžalovaný, ještě předtím, než odvolání odůvodnil, je vzal dne 23. 3. 2016 výslovně zpět. Předseda senátu Městského soudu v Praze dne 6. 4. 2016 usnesením č. j. 49T 8/2015 – 1115 vzal zpětvzetí odvolání podle § 250 odst. 4 tr. ř. na vědomí.

Státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalovaného, a to do výroku o trestu. S výrokem o vině se státní zástupce ztotožnil, pokud zůstal v podstatě nezměněné oproti podané obžalobě. Naproti tomu uložený trest se mu jeví jako nepřiměřeně mírný, neodpovídající trestu navrhovanému – a to nepodmíněnému v trvání šesti let se zařazením do věznice s dozorem. Státní zástupce vyslovil nesouhlas s užitím ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, neboť se domnívá, že obžalovanému měl být uložen trest v zákonné trestní sazbě. Konkrétně nezpochybňuje polehčující okolnosti na straně obžalovaného, avšak na druhé straně je třeba zohlednit i zjištěnou přitěžující okolnost (např. rozmysl). Státní zástupce u obžalovaného postrádal doznání, omluvu nebo i snahu po alespoň částečné náhradě způsobené škody, aby mimořádné snížení trestu odnětí svobody bylo přiléhavější. Spatřuje nesplnění podmínek pro postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku vzhledem ke způsobu provedení činu, jestliže obžalovaný uváděl značné množství lží, předkládal mnoho písemných podvržených dokumentů a falz a toto činil po delší dobu. Své nepravdy stupňoval, zamlčel poškozenému svou svízelnou finanční situaci a svým jednáním způsobil škodu ve výši, která více nežli trojnásobně přesahuje zákonnou hranici pěti milionů Kč. Taktéž nelze akceptovat, že nemůže za své předchozí dluhy v milionové výši, neboť tyto musely být způsobeny i v důsledku chybných (podnikatelských) rozhodnutí obžalovaného. Obžalovaný sice nebyl v minulosti soudně trestán, nicméně v minulosti minimálně opakovaně nedostál svým závazkům a nesplnil své milionové půjčky, v důsledku čehož čelí exekucím na svůj majetek.

Státní zástupce zdůraznil mimořádnost institutu mimořádného snížení trestu odnětí svobody, jehož užití nemohou odůvodnit jen běžně se vyskytující skutečnosti, ani přesvědčení soudu, že trest uložený v mezích zákonné trestní sazby by byl pro pachatele příliš přísný. Uložený podmíněný trest se nejeví jako trest dostatečně generálně a individuálně preventivní. V této souvislosti státní zástupce opětovně poukázal na mnohamilionové půjčky obžalovaného, které nesplácí a tudíž i na to, že nelze očekávat, že by obžalovaný byl schopen nahradit poškozenému škodu způsobenou trestným činem. Státní zástupce má za to, že přihlídnutí k osobním poměrům obžalovaného a k jeho předchozímu životu je na místě při určování délky ukládaného nepodmíněného trestu a též při určování, do jakého druhu věznice bude obžalovaný umístěn.

Závěrem státní zástupce navrhl, aby odvolací soud vyhověl podanému odvolání a podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a obžalovanému podle § 259 odst. 3 tr. ř. za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 4 tr. ř. sám uložil podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku trest odnětí svobody při dolní hranici zákonné trestní sazby (v trvání pěti až šesti let), a to ještě se zařazením do věznice s dozorem.

III.

Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání státního zástupce podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, proti němuž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, přihlížeje přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytkány, a dospěl závěru, že odvolání je důvodné, že stěžejním odvolacím námitkám je třeba přisvědčit. Odvolací soud upozorňuje, že výroky, proti nimž nebylo podáno odvolání, pokud zjištěné vady napadeného výroku nemají původ v těchto jiných výrociích, nebyl oprávněn přezkoumávat (§ 254 odst. 2 tr. ř.). V konkrétním případě ostatně žádné vady v uvedeném smyslu shledány nebyly.

Dále rozvedené závěry, učinil vrchní soud na základě zevrubného přezkoumání odvoláním dotčené výrokové části napadeného rozsudku a řízení, jež jí předcházelo, jakož i dokazování doplněného ve veřejném zasedání za podmínek § 263 odst. 6 tr. ř. Ve veřejném zasedání byly podle § 213 odst. 1 tr. ř. stranám předloženy nové důkazy, které vznikly v mezidobí od skončení dokazování v hlavním líčení do konání veřejného zasedání u odvolacího soudu – a to 1) vyhláška Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2016 č. j. MSPH 96 INS 3276/2015-A-2, již bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení ve věci dlužníka J. R., 2) usnesení téhož soudu ze dne 11. 5. 2016 č. j. MSPH 96 INS 3276/2015-A-40, kterým byl kromě jiného zjištěn úpadek dlužníka J. R. a ustanoven insolvenční správce JUDr. Martin Litvan LL. M., Ph.D., 3) seznam přihlášek (celkem 42 přihlášek) v insolvenčním řízení z veřejně přístupné internetové databáze Insolvenčního rejstříku k datu 25. 8. 2016 a 4) Dohoda o generálním narovnání (dále jen *dohoda*) uzavřená dne 23. 3. 2016 mezi obžalovaným a poškozeným A. S. Důkaz byl proveden i novým opisem rejstříku trestů, jenž zůstal beze změny.

Předně je třeba přisvědčit názoru státního zástupce, že pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku nebyly splněny zákonné podmínky. Odvolací soud tak shledal důvod k zrušení napadeného výroku rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř., neboť výrokem o uložení mimořádně sníženého trestu odnětí svobody byl porušen trestní zákon (tj. nikoliv § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř., jak navrhoval státní zástupce).

Podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku *má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním*

zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem.

Soud prvního stupně odůvodnil užití § 58 odst. 1 tr. zákoníku poměry pachatele, které spatřoval v tom, že *obžalovaný drtivou většinu svého života žil a podnikal tak, že se nedostal do konfliktu s trestním zákonem, že dosud byl bezúhonným člověkem, úspěšným podnikatelem, že založil rodinu a že jsou na něj odkázány tři nezletilé děti.*

Obžalovaný spáchal zločin podvodu, za nějž mu byl trest ukládán podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku. Rozpětí této zákonné trestní sazby je od pěti do deseti let. Soudu prvního stupně, je kromě níže uvedeného třeba vytknout, že v odůvodnění napadeného výroku neuvedl žádnou svoji úvahu o tom, co jej vedlo k závěru, že by byl trest uložený v této zákonné trestní sazbě pro obžalovaného nepřiměřeně přísný a stejně tak neuvedl nic o tom, co jej vedlo k závěru, že i trestem kratšího trvání může být v případě obžalovaného dosaženo jeho nápravy.

Stěžejní ovšem je, že **v poměrech obžalovaného nelze spatřovat nic mimořádného**, co by odůvodňovalo užití privilegovaného ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku. V tomto lze s argumentací státního zástupce zcela souhlasit. Skutečnost, že obžalovaný založil rodinu a má tři nezletilé děti, není ničím, co by poměry obžalovaného odlišovalo (popř. mimořádně odlišovalo) od běžné populace žijící v České republice. Obžalovaný má vůči těmto dětem vyživovací a výchovné povinnosti. Provedeným dokazováním však nebylo zjištěno, že by druhý z rodičů vyživovací povinnost neměl. Na poměry rodiny, popř. potřeby nezletilých dětí nebylo dokazování zaměřeno vůbec. Za této situace, kdy obžalovaný žádné takové dokazování ani neinicioval (např. nepředkládal zprávy o výjimečném zdravotním stavu dětí, nedokládal výjimečné materiální potřeby dětí, netvrdil sníženou schopnost manželky dosahovat výdělků apod.), tj. sám ve svých osobních a rodinných poměrech nespatořoval nic mimořádného, nezbyvá než předpokládat, že jeho poměry jsou obdobné poměrům jiných pachatelů dopouštějících se trestné činnosti. Obžalovanému je třeba přiznat, že se dosud **nedostal do konfliktu s trestním zákonem**, avšak, tuto okolnost nelze zohledňovat ve prospěch obžalovaného dvakrát. Soud prvního stupně správně v dosavadní bezúhonnosti obžalovaného shledal polehčující okolnost podle § 41 písm. o) tr. zákoníku. Vedení řádného života před spácháním trestného činu, kterým pak nesprávně podruhé argumentoval jako součástí poměrů obžalovaného odůvodňujících příčinu k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody, je třeba hodnotit skutečně „pouze“ jako polehčující okolnost, neboť taková okolnost (ani společně s ostatními zmíněnými) nedosahuje intenzity, která by činila poměry obžalovaného výjimečně odlišnými od obvyklých poměrů pachatelů trestné činnosti. Jako příklad, kdy by bylo možno uvažovat o mimořádnosti dosavadního řádného života obžalovaného, přichází v úvahu uvést významnou charitativní činnost, letité dárcovství krve, dobrovolnickou činnost apod. Pokud soud argumentoval dosavadním **úspěšným podnikáním** obžalovaného, není známo, na základě čeho tento závěr učinil. Jde tudíž o závěr, který se neopírá o provedené důkazy. Již z důkazů, které provedl soud prvního stupně, je však zřejmé, že obžalovaný byl ve vysoké míře zadlužen, přičemž jeho dluhy pocházely i z podnikatelské činnosti. Není účelem trestního řízení hodnotit úspěšnost podnikatelského života obžalovaného. Pro posouzení otázky druhu a výměry trestu je ovšem postačující zjištění podpořené i důkazy provedenými ve veřejném zasedání, že podnikání obžalovaného skončilo evidentním neúspěchem, přičemž se nejednalo o jednorázový neúspěch, ale o léta trvající proces, resp. zadlužování. Lze souhlasit s námitkou státního zástupce, že není možno konstatovat, že dluhy obžalovaného vznikly nezávisle na jeho vůli, jak učinil soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, neboť zadlužení je důsledkem řady nesprávných rozhodnutí obžalovaného. Pokud soud

prvního stupně zmínil hospodářskou krizi, jde o abstraktní odkaz nijak nepodložený dokazováním v dané trestní věci.

Stejně tak je třeba dát za pravdu státnímu zástupci, který postrádá doznání obžalovaného, jeho omluvu nebo snahu po alespoň částečné náhradě způsobené škody (v době před vyhlášením napadeného rozsudku), tj. shledává negativní okolnosti případu. Pro užití § 58 odst. 1 tr. zákoníku pak má zákonodárce na mysli opačné okolnosti případu. Jediné, v čem odvolací soud ne zcela souhlasí se státním zástupcem, je jeho hodnocení způsobu provedení činu, pokud státní zástupce zdůrazňuje množství lží obžalovaného, falzifikáty atd. Je třeba připomenout, že obžalovaný byl odsouzen za zločin podvodu, který byl dokonán tím, že se mu podařilo od poškozeného vylákat peníze, tj. peníze byly připsány na účet obžalovaného v bance. Jednání, které státní zástupce obžalovanému vytýká, již není způsobem provedení činu, nýbrž jednáním, kterým se obžalovaný snažil zabránit (nebo alespoň oddálit) odhalení svého trestného jednání. Lze ovšem souhlasit s tím, že i jednání, které následovalo po spáchání trestné činnosti, charakterizuje obžalovaného a dává lepší náhled na okolnosti celého případu a umožňuje poznat osobu obžalovaného. Takové poznatky jsou cenné k rozhodnutí, zda by trest ukládaný v zákonné trestní sazbě byl pro obžalovaného nepřiměřeně přísným, popř. zda lze nápravy obžalovaného dosáhnout i trestem kratšího trvání. Vzhledem k tomu, že v tomto konkrétním případě vrchní soud neshledává naplněnou žádnou ze základních zákonných podmínek pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody (okolnosti případu nebo poměry pachatele), je bezpředmětné se těmito otázkami dále zabývat.

Aby byla výchozí situace pro ukládání trestu obžalovanému beze zbytku popsána, je třeba uvést, že dne 15. 8. 2016 Vrchní soud v Praze usnesením sp. zn. 6To 37/2016 rozhodl o stížnosti insolvenčního správce JUDr. Martina Litvana, LL. M., Ph.D. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2016 č. j. 49T 8/2015 - 53 a to tak, že podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. usnesení soudu prvního stupně zrušil a znovu rozhodl tak, že:

- I. Podle § 79a odst. 3 tr. ř. se ruší zajištění peněžních prostředků ve výši 412.249 EUR, které byly zajištěny usnesením policejního orgánu Policie České republiky, OHK – 2. ODD, KRPA, Praha 1, č. j. KRPA-342886-9/TC-2014-000092 ze dne 23. 9. 2014, na bankovním účtu majitele obžalovaného J. R., nar., bytem vedeného u banky Volksbank Löbbau – Zittau eG, pobočka se sídlem Americká 252/23, 120 00 Praha 2.
- II. Podle § 80 odst. 1 věta druhá tr. ř. ve spojení s § 81a tr. ř. se peněžní prostředky ve výši 412.249 EUR specifikované v bodu I. vydávají poškozenému A. S., nar., bytem

Z uvedeného plyne, že z celkové škody 550.000 EUR způsobené poškozenému A. S. by zbývalo (nebýt vzdání se zbytku nároku poškozeným obsaženého ve výše zmiňované dohodě, coby prostředku narovnání všech dosavadních vzájemných práv a povinností mezi obžalovaným a poškozeným ke dni uzavření dohody) zaplatit 137.751 EUR (zhruba 3,7 mil Kč). Skutečnost, že došlo k náhradě škody, však nastala de facto nezávisle na vůli obžalovaného. Pouze tím, že obžalovaný vzal zpět své odvolání, umožnil, aby bylo zrušeno zajištění peněžních prostředků na účtu, tj. poškozenému byla vrácena část toho, co obžalovanému poskytl a co bylo zajištěno úkony trestního řízení. Tím, že obžalovaný ve snaze uspokojit poškozeného, jež byla jistě motivována vlastním prospěchem – aby bylo na náhradu škody pohlíženo jako na to, co obžalovanému v trestním řízení prospívá, vzal odvolání zpět, „pouze“ uspěl vydání peněžních prostředků poškozenému. V této souvislosti však nelze nedodat, že dohodu obžalovaný současně užil jako institut narovnání

s poškozeným, tj. cca ¼ z celkově způsobené škody ze spáchané trestné činnosti, kterou není podle dohody povinen zaplatit, „vyměnil“ za pohledávky za poškozeným, jejichž zápočtu se v rámci adhezního řízení u soudu prvního stupně neúspěšně domáhal.

IV.

Na základě důkazů provedených soudem prvního stupně a důkazů, jimiž bylo dokazování doplněno v odvolacím řízení, uložil odvolací soud po zrušení příslušné části výroku napadeného rozsudku obžalovanému trest odnětí svobody v zákonné trestní sazbě ustanovení § 209 odst. 5 tr. ř., a to na samé spodní hranici trestní sazby v trvání pěti let.

Obžalovaný svým činem způsobil škodu, jejíž výše je trojnásobkem hranice škody rozhodné pro posouzení činu jako zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 5 písm. a) tr. zákoníku. V takové výši způsobené škody sice nelze spatřovat přitěžující okolnost podle § 42 písm. k) tr. zákoníku (způsobení vyšší škody), ale škodlivost činu obžalovaného je jí zvyšována. Tím že obžalovaný s poškozeným S. dohodou narovnal i všechny další vzájemné sporné i nesporné pohledávky a závazky za cenu vzdání se svých nároků, které uplatňoval v adhezním řízení, přičinil se o odstranění škodlivého následku trestného činu a lze mu v tomto smyslu přiznat polehčující okolnost podle § 41 písm. j) tr. zákoníku. Přestože vrchní soud dospěl ke shodnému závěru jako soud prvního stupně, že obžalovanému přitěžuje, že trestné činnosti se dopustil s rozmyslem (§ 42 písm. a) tr. ř.), má za to, že výrazná polehčující okolnost, která tkví v řádném životě obžalovaného před spácháním trestného činu (§ 41 písm. o) tr. zákoníku) je spolu s rodinným zázemím obžalovaného natolik výrazná, že lze učinit závěr, že postačí na obžalovaného působit trestem v jeho nejnižší výměře, tj. v trvání pěti let.

Vzhledem k tomu, že státní zástupce navrhoval zařazení obžalovaného pro výkon trestu do mírnějšího typu věznice, než do jakého by měl být podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen, a odvolací soud neshledal, že by tomuto návrhu nebylo možno vyhovět, rozhodl dále o zařazení obžalovaného pro výkon trestu odnětí svobody podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dozorem. Se zřetelem na závažnost trestného činu a na stupeň a povahu narušení obžalovaného bude v tomto typu věznice lépe zaručeno, aby obžalovaný v budoucnu vedl řádný život.

V.

Ze všech těchto důvodů shledal Vrchní soud v Praze odvolací námitky důvodnými a napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o trestu, a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. znovu rozhodl ve věci sám, a to tak, že obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání pěti let a pro výkon trestu jej zařadil věznice s dozorem.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku není řádný opravný prostředek přípustný.

Je proti němu možno podat dovolání u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to v neprospěch i ve prospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, a to pouze

prostřednictvím svého obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud a jeho nutný obsah je vymezen v ustanovení § 265 f tr. ř.

V Praze dne 5. září 2016

**Předseda senátu:
JUDr. Pavel Zelenka v.r.**

Vypracovala: JUDr. Kateřina Jonáková, Ph.D. v.r.

Za správnost vyhotovení:
Ivana Žofková